

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 73/2022-65

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Martinom Kiricom, advokátom, Mostná 42, Nitra, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. D 552/1996 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. D 552/1996 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Nitra **p o v i n n ý** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Okresný súd Nitra **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **365,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 4. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 552/1996 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Požaduje finančné zadostučinenie 15 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Na okresnom súde na základe oznámenia Obvodného úradu v Nitre o úmrtí [REDAKOVANÉ] prebiehalo od februára 1996 dedičské konanie po poručiťke. Sťažovateľka ako dedička v priebehu napadnutého konania opakovane vznášala námietky zaujatosti, a to tak voči konajúcim notárom, ako aj sudcom okresného súdu a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“), žiadala tiež o prerušenie napadnutého konania do skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11Nc 3562/03 a následne tiež do skončenia konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 18C/170/2008 a sp. zn. 19C/254/2008. Okresný súd rozhodol o prerušení napadnutého konania do skončenia predmetných konaní, v dôsledku čoho bolo napadnuté konanie prerušené od septembra 2006 do júla 2008 a následne od marca 2013 do januára 2021 s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Dedičky – sťažovateľka a jej sestra [REDAKOVANÉ] uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, osvedčenie o dedičstve bolo vydané a nadobudlo právoplatnosť 5. mája 2021.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že k porušeniu označených práv došlo neefektívnou činnosťou okresného súdu v napadnutom dedičskom konaní. Predmetná vec patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nie je zložitá. Plynutie času v trvaní viac ako 25 rokov viedlo k nenapraviteľným dôsledkom v majetkovej sfére sťažovateľky. Dedičstvo sa síce nadobúda smrťou poručiťka, ale tým, že okresný súd v dedičskej veci dosiaľ nerozhodol, nemá sťažovateľka k dispozícii deklaratórne rozhodnutie preukazujúce jej vlastnícke právo k zdedenému majetku. Sťažovateľka neprispela k vzniku prietahov v napadnutom konaní. V prípadoch, keď sa obrátila na príslušné súdy so žalobami o určenie, že veci patria do dedičstva, nemožno vnímať jej konanie inak, než legitímne uplatňovanie a bránenie svojho vlastníckeho práva. Sťažovateľka sa nariadených pojednávaní u súdneho komisára riadne zúčastňovala. Vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania v trvaní 25 rokov je potrebné hodnotiť celé konanie okresného súdu ako neefektívne a nesprávne, bez vyhodnocovania jednotlivých čiastkových úkonov okresného súdu.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd k sťažnosti uviedol chronologický prehľad úkonov v napadnutom konaní. Konštatoval, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 5. mája 2021. V priebehu konania podávala sťažovateľka množstvo podaní, ktoré napadnuté konanie nedôvodne zahlcovalo, podstatné skutočnosti ako dedička uvádzala nejasne a postupne. Ústavná sťažnosť je formalistická, nedostatočne odôvodnená a postavená len na celkovej dĺžke konania. Podľa okresného súdu

„do prerušenia konania v značnom rozsahu priet'ahy spôsobovala sama s'ťažovateľka odročovaním dedičských pojednávani a nesúvislými vyjadreniami vo veci. Následne, aj keď bolo reálne konanie prerušené od roku 2013, fakticky tomu tak malo byť od roku 2008. Po odpadnutí dôvodov prerušenia notárka vo veci riadne konala. Treba poukázať aj na to, že za priebeh konania pod sp. zn. 19C 254/2008 Ústavný súd SR (č. k. III. ÚS 42/2021) už priznal s'ťažovateľke finančné zadosťučinenie, preto obdobie od roku 2008 do roku 2021 už je pokryté a opakovane priznávať finančné zadosťučinenie z rovnakých dôvodov považujem za neoprávnené. Prerušenie dedičského konania bolo dôvodné.“

5. Okresný súd navrhol vypočítať s'ťažovateľku v rámci prejednávania veci ústavným súdom.

6. K veci sa vyjadrila aj notárka JUDr. Motyčková, ktorá bola okresným súdom poverená konať v napadnutom konaní 17. marca 2018. Konštatovala, že po odpadnutí dôvodov prerušenia konania (právoplatné skončenie konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 19C/254/2008, sp. zn. 18C/170/2008) vydala 1. februára 2021 uznesenie o zrušení uznesenia o prerušení konania, „prvé pojednávanie bolo vytýčené dňa 07.04.2021 na deň 27.04.2021. pričom konanie nebolo ukončené iba z dôvodu, že dedička [REDAKOVANÉ] výslovne žiadala odročiť pojednávanie o lehotu 7 dní z dôvodu zdravotných aj finančných, bližšie nešpecifikovaných. Dedička [REDAKOVANÉ] s odročením nesúhlasila. Súdny komisár sa pokúsil o zmierlivé pokračovanie v danej dedičskej veci a jeho ukončenie na danom pojednávaní, nakoľko skutkový a právny stav predmetu dedičstva bol zisteným aktualizovaný a súdny komisár nevidel žiaden dôvod na odročenie pojednávania, [REDAKOVANÉ] trvala na odročení pojednávania o 7 dní, tak ako vyplýva zo Zápisnice z pojednávania zo dňa 27.04.2021. Odročené pojednávanie sa uskutočnilo dňa 05.05.2021. p. [REDAKOVANÉ] zastupoval advokát Mgr. Matúš Beresecký, obe dedičky uzatvorili dohodu dedičov tak, že všetok majetok nadobudla p. [REDAKOVANÉ] s povinnosťou výplaty [REDAKOVANÉ] sumu vo výške 12,000,-Eur v lehote do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti osvedčenia o dedičstve a nakoľko sa dedičky vzdali na pojednávaní práva na podanie žiadosti o pokračovanie v konaní o dedičstve, v zmysle ust. § 175zca ods. 5 O.s.p.“

IV.2. Replika s'ťažovateľky:

7. S'ťažovateľka v replike uviedla, že prerokovanie dedičstva tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vec z právneho hľadiska nevykazuje znaky náročnosti. Nemožno s'ťažovateľke klásť za vinu, že využívala svoje zákonné oprávnenie namietat' zaujatost' rozhodujúcich subjektov, pokiaľ tieto námietky boli viackrát vyhodnotené ako oprávnené. Činnosť konajúcich notárov bola od roku 1996 až do prerušenia konania v roku 2013 nesústreďená, v roku 2010 samotný okresný súd viackrát upozorňoval konajúcu notárku na priet'ahy v konaní. Zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodit', že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov. V tomto smere s'ťažovateľka poukázala na rozhodnutie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 221/03 a IV. ÚS 19/04. Z vyjadrenia okresného súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti ospravedlňujúce enormnú dĺžku dedičského konania.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)

k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

11. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd podotýka, že rozhodovanie o dedičstve z právnej stránky vo všeobecnosti nemožno považovať za právne zložité (tak to bolo aj v tomto prípade, pozn.), no v niektorých prípadoch ho môžu skomplikovať skutkové okolnosti. Vo veci sťažovateľky sa ako problematické ukázalo ustálenie predmetu dedičstva. Uvedené malo za následok potrebu vykonávania značného počtu dopytov zo strany konajúceho notára, tiež prerušenie napadnutého konania po dobu celkovo približne 10 rokov (od septembra 2006 do júla 2008 a následne od marca 2013 do januára 2021), pretože prebiehali súdne konania iniciované sťažovateľkou majúce vplyv na otázku rozsahu dedičstva. Ústavný súd, čo sa týka prerušenia konania, konštatuje, že dobu prerušenia konania nemožno započítať do dĺžky napadnutého konania pre účely posudzovania tejto dĺžky vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na rozhodnutie bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd pritom poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania podľa procesného predpisu predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09).

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka v priebehu konania podávala množstvo podaní, ktorými sa domáhala ustálenia predmetu dedičstva (a to tak vo vzťahu k hnutel'nému aj nehnuteľnému majetku poručiteľky). V súvislosti s otázkou rozsahu dedičstva sťažovateľka iniciovala viacero súdnych konaní, následne sa domáhala prerušenia napadnutého konania do ich právoplatného skončenia (čomu okresný súd aj vyhovel), pričom výslovne trvala na tom, aby v napadnutom konaní nebolo rozhodnuté vo veci, kým nebude zrejмый výsledok súvisiacich súdnych konaní. Sťažovateľka tiež opakovane namietala zaujatosť konajúcich notárov, ako aj sudcov okresného súdu a krajského súdu. Viackrát sa ospravedlnila z nariadeného

pojednávania. Z obsahu spisu okresného súdu je tak zrejmé, že sama sťažovateľka nemalou mierou prispela k predĺženiu napadnutého konania.

13. Ústavný súd v súvislosti so správaním sťažovateľky v tomto smere poukazuje na okolnosť, že využitie procesných dispozičných oprávnení sťažovateľky na strane okresného súdu vyvolalo povinnosť reagovať predpísaným spôsobom na tieto procesné návrhy. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľke procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jej práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01).

14. Pokiaľ ide o samotný postup okresného súdu, tento ústavný súd vyhodnotil ako neefektívny a poznačený aj nečinnosťou. Aj pri zohľadnení doby prerušenia napadnutého konania a podiele sťažovateľky na predĺžení konania nemožno akceptovať dobu trvania napadnutého dedičského konania, ktoré začalo ešte v roku 1996 a bolo právoplatne skončené v máji 2021, teda po 25 rokoch. O neefektívnom postupe okresného súdu (resp. notára) svedčí napr. opakované zrušenie uznesenia okresného súdu o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia krajským súdom (29. marca 2011 a tiež 30. apríla 2012), rozhodnutie o prerušení konania so značným časovým odstupom od podania návrhov sťažovateľky na prerušenie konania (návrh sťažovateľky na prerušenie konania do skončenia konania sp. zn. 11Nc/3562/03 z februára 2004, prerušenie konania uznesením okresného súdu zo septembra 2006, návrh sťažovateľky na prerušenie konania do skončenia konaní sp. zn. 18C/170/2008, sp. zn. 19C/254/2008 z októbra 2009, prerušenie konania uznesením okresného súdu z marca 2013). Dlhodobejšou nečinnosťou sa vyznačuje napr. obdobie od apríla 1997 (notárom vyžiadaná výpis z pozemkovej knihy, identifikácia parciel) do júna 1998 (nariadenie pojednávania).

15. Po preskúmaní obsahu spisu okresného ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní je poznačený prietahmi, ktoré je možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Osobitne k sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy, ako aj Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – a contrario). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. I. ÚS 39/00 alebo IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

17. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Ak teda porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dosiahne takú intenzitu, že to zo strany príslušného všeobecného súdu signalizuje až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva sťažovateľky nielen na včasnú súdnu ochranu, ale zasiahlo sa už aj do samotnej podstaty práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 268/2012).

18. Aplikujúc uvedené právne závery na vec sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že stav, keď dedičské konanie prebiehalo 25 rokov, berúc do úvahy charakter konania, jeho význam pre sťažovateľku, je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Extrémne dlhé súdne konanie totiž vo svojej podstate možno kvalifikovať vo vzťahu k sťažovateľke ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Ústavný súd preto zároveň vyslovil aj porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté dedičské konanie bolo právoplatne skončené 5. mája 2021, ústavný súd vo výroku tohto nálezu v tomto štádiu konania neprikázal, aby okresný súd vo veci konal bez zbytočných prietáhov [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

20. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur, poukazujúc na pocit právnej neistoty, okolnosť, že prosté plynutie času viac ako dvadsaťpäť rokov viedlo k nenapraviteľným dôsledkom v jej majetkovej sfére.

21. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

22. Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení bral do úvahy celkovú dĺžku napadnutého konania, charakter napadnutého konania, skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bolo napadnuté konanie právoplatne skončené, dobu prerušenia napadnutého konania, podiel sťažovateľky na predĺžení konania, ďalšie okolnosti veci. Ústavný súd zohľadnil tiež skutočnosť, že sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť bezprostredne pred vydaním osvedčenia o dedičstve (ústavná sťažnosť datovaná 29. apríla 2021, doručená ústavnému súdu 4. mája 2021, osvedčenie o dedičstve vydané 5. mája 2021, právoplatné 5. mája 2021, pričom pojednávanie konané 27. apríla 2021, na ktorom už bolo možné rozhodnúť vo veci, bolo odročené na žiadosť sťažovateľky).

23. Na základe uvedeného ústavný súd považuje za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur za prietahy v konaní spôsobené postupom okresného súdu (bod 2 výroku nálezu). Vzhľadom na to, že sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 15 000 eur, ústavný súd ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

24. Ústavný súd priznal podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 365,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 je 163,33 eur a hodnota režijného paušálu je 9,80 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 (podanie sťažnosti ústavnému súdu). Náhradu za úkon právnej služby – repliku doručenu ústavnému súdu 25. marca 2022 ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože jej obsah nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

**Peter Straka
predseda senátu**